

klære Preussen Krig, saasart Frankrig kategorisk havde erklæret, at det under ingen Betingelser vilde taale en Hohenzollerns Thronbestigelse i Spanien. Prindsens Tilbage træden var motiveret ved, at han ikke vilde give Anledning til en blodig Krig; men det viste sig hurtigt, at hans Renunciation ikke kunde forhindre den, og alligevel gjorde Prim intet Forsøg paa at bevæge ham til at fastholde sit oprindelig givne Samtykke. Det var som bemærket først efter det franske Keiserdømmes Fald, at Prim igjen kunde optage Sagen med Udsigt til Held, og han henvendte sig nu atter til Italien, idet han tilbød Kong Victor Emmanuel's yngste Søn, Prinds Amadeus, Hertug af Aosta, Spaniens Krone, og nu mødte han ikke længere de Betæneligheder, hvorpaa hans Forsøg tidligere vare strandede.

Da Prim havde forvissat sig om, at Kongen af Italien og Prinds Amadeus vilde give deres Samtykke, bekendtgjorde han i Spanien den nye Candidatur til Thronen og ansatte Afstemningen i Cortes til den 16de November. Dette Budskab satte alle de Partier, der saa længe og saa haardnakket havde bekæmpet Prims Planer, i den stærkeste Bevægelse. Det farligste af dem var Republikanerne, da det kunde ventes, at de med Vaabenmagt vilde modsætte sig Kongevalget, og de gjorde ogsaa strax Forberedelser hertil. Den 13de November afholdtes der i Madrid et stort Folkemøde, i hvilket Ordførerne erklærede, at det republikanske Parti var stemt for at lade det komme til Kamp og hellere vilde falde end underkaste sig en fremmed Konge. Der vedtoges Resolutioner om, at de constituerende Cortes ikke kunde foretage et lovligt Kongevalg, da de ikke vare blevne valgte hertil, og at de Deputerede, som vilde stemme for Hertugen af Aosta, vare Landsforrædere. Ved at lade mange Personer arrestere og foretage kraftige militaire Demonstrationer, lykkedes det imidlertid Prim at opretholde Roligheden i Hovedstaden. De andre Oppositionspartiets Protester vare i Øieblikket mindre farlige, om de end tyde paa, at der i de høieste Samfundscasser hersker en Stemning, som kan berede den nye Konge store Vanskeligheder. Spaniens høieste Adel, den saakaldte Grandeza, der næsten enstemmig ønsker en Restauration, efter Isabellas Abdication i Don Alphons' Person, nedlagde en meget bestemt Indsigelse imod Valget af den italienske Prinds, og til den sluttede sig det conservative Parti, under hvis Protest der fandtes et stort Antal Notabiliteter, saaledes — bortset fra de adelige Navne — 17 forhenværende Ministre, 54 forhenværende Senatorer, 117 forhenværende Deputerede, 9 Generaler og 4 Viceadmiraler. Alle Prims Modstandere kappedes om at bibringe Spanierne den Anskuelse, at deres Nationalære krænkedes, naar de fik en Konge, som ikke var af deres Nationalitet. Prim vedblev imidlertid at træffe de mest energiske Forholdsregler, og han samlede navnlig en saadan Troppemasse omkring det Palads, i hvilket Cortes holde deres Møder, at de Deputerede, da de den 16de November begave sig til det vigtige Møde, gik igjennem en hel Hær. Flere republikanske Deputerede protesterede imod, at Valget foregik, da Cortes ikke kunde stemme med Frihed; men der toges intet Hensyn hertil. En carlistisk Deputeret underrettede Forsamlingen om, at flere af hans Colleger vare ude af Stand til at give Møde, fordi Prim havde ladet dem arrestere. Heller ikke hertil vilde Majoriteten tage noget Hensyn, og efterat de auferede og flere lignende Protester vare blevne opbrugte, tyede Oppositionen til et nyt Middel, idet den indbragte en Mængde Forslag, som den forlangte sat under Discussion, førend der skredes til Kongevalg; men Præsidenten negtede at modtage disse Forslag. Til sidst fordrede Oppositionen Ret til at drøfte Hertugen af Aostas personlige Egenskaber, og da Præsidenten med Majoritetens Bifald ligeledes modsatte sig denne Fordring, opstod der et saadant Spektakel, at han ringede tre Klokker i Stykker, inden der igjen indtraadte Rolighed. Oppositionen maatte endelig give tabt, og Afstemningen tog sin Begyndelse. Antallet af de Deputerede, hvis Berettigelse til at tage Sæde i Cortes var anerkjendt, udgjorde 344, og heraf havde 311 givet Møde. Da der til et gyldigt Valg krævedes absolut Majoritet af alle de stemmeberettigede Deputerede, kunde Hertugen vælges til Konge med 173 Stemmer, og Udfaldet blev, at han valgtes med 191 Stemmer. De øvrige Stemmer vare fordelte saaledes: 63 for Republikken, 27 for Hertugen af Montpensier, 8 for Espartero, 2 for Don Alphons og 1 for Hertuginde af Montpensier; 19 Stemmesedler vare blanke. Saasart Stemmesedlerne vare optalte, erklærede Præsidenten, at Hertugen af Aosta var valgt til Spaniens Konge, og Cortes valgte strax efter en Deputation paa 25 Medlemmer, der tilligemed Præsidenten skulde begive sig til Florenz for at overbringe Valgaecten. Prindsen svarede imidlertid allerede strax ved et Telegram, at han modtog Valget. Ro-

ligheden blev ikke forstyrret i Madrid, efterat Cortes havde hævet Mødet, og der har overhovedet ikke fundet alvorlige Uroligheder Sted i Spanien i Anledning af Kongevalget. Den vigtigste Demonstration bestod i, at Studenterne ved Hovedstadens Universitet samlede sig udenfor den italienske Legation og gav deres Misfornøielse Luft ved Hujen og Piben.

Den spanske Deputation ankom den 3die December til Florenz, hvor den fik den høitideligste Modtagelse. Alle de Gader og Pladser, som den maatte passere fra Jernbanegaarden til Raadhuset og derfra den følgende Dag til Palazzo Pitti, hvor Kong Victor Emmanuel Kl. 11 om Formiddagen modtog den i høitidelig Audiens, vare smykkede med Guirlander og Faner, og man saae næsten alle Steder det spanske Flag vaie ved Siden af det italienske. Medens Modtagelsesceremonien fandt Sted i Palazzo Pitti, forkyndte 84 Kanonskud, at den vigtige Pagt mellem Spanien og Italien besegledes. Præsidenten i Cortes, Ruiz Zorilla, der var Deputationens Ordfører, henvendte sig først til Kong Victor Emmanuel med det Spørgsmaal, om han samtykkede i, at hans Søn modtog den Krone, som Spanien tilbød Prindsen i Overensstemmelse med det Votum, som de constituerende Cortes havde afgivet i deres Møde den 16de November. Efterat Kongen med faa Ord havde givet det forlangte Samtykke, henvendte Præsidenten sig til Hertugen af Aosta og yttrede blandt Andet, at han ikke behøvede at frygte for at see det spanske Folk kuldkaaste den Beslutning, som det nylig havde fattet. »Det er ikke her Stedet til at undersøge Aarsagerne til vor sidste politiske Revolution,« sagde Ruiz Zorilla; »men vi minde Deres Høihed om, at man paa enhver af vor Histories Sider kan læse Vidnesbyrd om Loyalitet imod Monarcherne og Troskab imod vore Eder, saavel som om den Hengivenhed og Haardnakthed, hvormed det spanske Folk altid har hængt fast ved sine Privilegier og Friheder.« Prindsen var yderst bevæget. Man havde uden Tvivl forberedt en Tale for ham, men han satte sig ganske ud over den og talte ud af Hjertet. Hans Ord gjorde et stærkt Indtryk paa de Tilstedeværende, uagtet han ofte sprang fra den ene Tanke til den anden, og det var af sin inderste Sjæl, at han gav Deputationen Løfte om kun at leve og aande for det spanske Folks Lykke; han skulde aldrig svigte nogen Pligt, aldrig vige tilbage for nogen Fare. Da den unge Hertug havde talt, hyldede de Tilstedeværende ham som »Amadeo primero rey de Espana«. Efter denne Dag fandt der en Række af Festligheder Sted, som alle have vidnet om et levende Ønske i Italien om, at der til den italienske Prindses Thronbestigelse maa knytte sig den nøieste Forbindelse imellem de to romanske Folk, og heri samstemmede ialtfald de spanske Deputerede fuldstændig med Italienerne. Det antages, at Kong Amadeo vil holde sit Indtog i Madrid Nyaarsdag 1871. Den 8de December begav Ruiz Zorilla sig tilligemed 16 Medlemmer af Deputationen til Turin, hvorfra de vilde reise hjem gjennem Frankrig, efterat de havde hilst paa Hertugen af Aostas Gemalinde, Spaniens nye Dronning, Maria Victoria. De øvrige Medlemmer af Deputationen ledsage den nye Konge, der sandsynligviis i disse Dage har indskibet sig i Spezzia for at naae Madrid paa den angivne Dag.

Prinds Amadeus, Hertug af Aosta, er født den 30te Mai 1845 og blev den 30te Mai 1867 gift med Prindsesse Maria Victoria, en Datter af Prinds Carl Emmanuel dal Pozzo della Cisterna. Det unge Kongepar medbringer en Thronfølger til Spanien, Prinds Emmanuel Philibert, født den 13de Januar 1869. Hertugen af Aosta er ikke udrustet med glimrende Egenskaber, men han er i Besiddelse af Fortrin, som kunne blive af større Betydning under den Fremtid, han gaaer imøde, end den største Aandsbegavelse. Han har almindelig Ord for at være en yderst retsindig og hæderlig Charakter, som har arvet alle sin Slægts gode Egenskaber, og der bemærkes om ham, at han aldrig vilde betænke sig paa hellere at nedlægge den Krone, som han nylig har modtaget, end søge at bevare den ved at bryde den Forfatning, hvortil den fra først af knyttedes. Der anføres ogsaa om ham, at han er fri for alt Bigotteri, hvilket maa ansees for en stor Lykke for Spanien, som netop er blevet ødelagt af bigotte Pырster. Den nye Konge er saa ung, at man kan bygge store Forhaabninger paa ham, og i Spanien venter man Meget af ham. Driver man end disse Forhaabninger for vildt, naar man troer, at Spanien under hans Regering vil undergaae en fuldstændig Regeneration, saa er der ialtfald Udsigt til, dersom han vedbliver at svare til sit gode Omdømme, at han kan regere længe nok for at lægge Grundstenen til Landets Gjenfødelse, idet han følger sin Faders Exempel og bringer politisk Frihed i Samklang med indre Fred og borgerlig Orden. Alene dette vil være en stor Opgave og et stort Resultat

i et Land, der i saa mange Aar har været hjemsogt af Borgerkrigens og Anarchiets Rædsler.

Juleaften.

(Skizze af N. L.)

Kjender Du Juleaften? Ja, hvem kjender ikke den! Men hvor forskjellig hiise vi den ikke! Juleaften er Børnenes Aften, de store og de smaa Børns; den bringer Hilsener fra kjærlige Læber og fra de lysnende Træer — men midt i al din egen Glæde, søger Du saa ogsaa hen til den Fattiges Bolig, derhen, hvor Kummeren er nærvædet at slukke Julelyset i Menneskets Bryst, og tænker Du paa den fattige Moder, der knuger sit blege Barn op til sig, idet hun sukker: »Ak, den Juleaften er dog saa trang at komme over!« Men ogsaa derinde falder der Lyssglimt; det fortæller om den kostelige Perle, der gjør os Alle rige, og om den velsignede Julekonge, om ham, der saa gjerne vil kjendes ved os Allesammen, og hun lytter stille til de hellige Tanker, der stige hende i Sjælen, hun trykker sit Barn tættere ind til sig, beder en Ydmyghedens og Taknemmelighedens Bøn, og medens hun sidder der, saa taus, saa ene, træder det ene Minde frem efter det andet — ja, hun seer det saa tydeligt: en deilig, solvarm Sommerdag — det lille guimaldede Hus, der netop den Dag skinnede som hel forgyldt — hun og han og nære Slægtninge komme gaaende fra Kirke — hendes gamle Moder staaer i Døren, nikkende og smilende, med den snehvide Kappe og den stive Sløife under Hagen — saa gjentages de velsignede Lykønskninger, og hvor frisk tone ikke den Gamles Ord for hendes Øren: »Bevar i Hjertet Kjærlighed, saa kommer Glæden i Guds Fred!« — Hun smiler glad, som laa endnu det samme Solskin over hendes Hjem, ak, men kun et Øieblik — saa seer hun sig om og finder atter Savn og Mangel — tunge, tunge Dage kom efter hin, den tungeste dog, da hendes kjære Mand gik fra hende til det bedre Hjem — ak, da blev det saa mørkt, saa trangt omkring hende — og dog — havde hendes Moders Ord ikke baaret Velsignelsen? Jo! jo! hun syntes, at Guds Fred var gaaet igjennem det Altsammen! Men een Kalk staaer tilbage at tømme — Vinteren er saa haard — hendes egen Dreng er saa bleg — det nytter ikke, at hun krymper sig, ud maa hun den næste Dag, ud at vandre Betlerens trange, vildsomme Vei — ak, veed Du vel, hvad det vil sige! Veed Du, hvilken Sjælens Kamp der ligger for den Fattige, første Gang hans Fod betræder den? Kamp mod hans eget Jeg — Kamp mod den Selvfølelse, som Verden ikke tillader den, der trænger. Der ere dem, der blive trodsige og ondskabsfulde ved at møde Medmenneskers Uretferdighed og Haardhertighed — de bade om Brød, men fik Bebrejdelser istedet, og det veed hun, den stakkels Moder! Og hun gysér ved Tanken om de mistænksomme Blikke, der ville hefte sig paa hende, naar hun med sit Barn stiller sig ved den Riges Dør — hun hører dem spørge, hvorfor hendes Barns Fader ikke kan forsørge dem — ak — hvorfor! — O, men det er jo Juledag i Morgen! Og hun tænker ogsaa paa dem der »glæde sig« — de ville troe hendes Taarer, række hende Haanden — ja, hvem veed — maaskee sige, at det ret er et deiligt lille Barn, hun der bærer paa sin Arm. Denne Tanke løfter hende atter; hun vil gaae fra Dør til Dør, at hente røde Kinder til sit Barn, og nu tager hun skyndsomt den lille Grangren frem — hun veed neppe, hvorfor hun rev den af, da hun om Morgenen hentede Brændeknippen til Juleaften, hun veed ikke, at der er en poetisk Spire nedlagt hos os Alle — hvilken Sindet i Gud, saa maa den voxte og bære Frugt, endog under Livets mest materielle Tilskikkelser — og Grenen pyntes med Billeder af Frelseren og af hendes kjære Bortgangne. Men hvad Mere griber Haanden efter? Det er kun en eneste lille Julekringle — var det Synd, at hun ikke modstod, da hun gik forbi den opstillede Bod — hun kom netop til at tænke paa sin Skat derhjemme, og saa trillede i det Samme den sidste Skilling ned i Sælgerens udstrakte Haand. — Hvor lysner nu den lille Kvist, hvor klapper Barnet i de smaa Hænder, griber efter Kringlen og slaar med Hælene i Moderens Skjød. Ja, smile maa hun gjennem Taarerne, fortælle om alle de Kjære, og det gjør saa godt, skjøndt den Lille Intet forstaaer deraf — men hun har jo ingen Anden i den hele vide Verden at meddele sig til — o, men er det ikke ogsaa Meget! Hvilken Rigdom, hvilken Fremtid forstaaer ikke Moderkjærligheden at læse ud af sit Barns Øie, jo, rig er hun, saare rig, skjøndt saa fattig! Og naar saa det nøisomme Maaltid er for-tæret, slumrer Barnet ind, men denne Aften ved Tonerne af en Julespalme, der lyder saa oprigtig,